

מ"ת 10105/01/14 - מדינת ישראל נגד בן כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 10105-01-14 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 1218/2014

בפני	כב' השופט דן סעדון
מבקשת	מדינת ישראל - ע"י עו"ד מאיר סמי
נגד	
משיב	בן כהן - ע"י עו"ד אברהם ג'אן

החלטה

נגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 21א לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים). על פי האמור בבקשה נעצר המשיב בעת שנהג על כביש 5 במסגרת ביקורת שגרתית. המשיב הודה בהחזקת סם מסוג חשיש ונטען כי בבדיקת שתן שנערכה נמצאו בגופו תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן מסוג קנביס. עוד נטען בבקשה כי התנהגותו של המשיב הייתה רדומה. לחובת המשיב 6 הרשעות קודמות בתעבורה מהן הרשעה דומה של נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול משנת 2012. נגד המשיב היה תלוי ועומד אותה עת מאסר מותנה בר הפעלה אשר כנטען לא היה בו כדי להרתיע את המשיב. נוכח חומרת העבירה וסמיכות הזמנים בין עבירה לכאורה זו לבין ההרשעה הקודמת של המשיב נטען כי אין מנוס מלהגביל את חירותו בדרך של מעצר מאחורי סורג ובריח.

המשיב שוחרר לביתו בתנאים מגבילים בהחלטת קצין משטרה ולאחר זמן קצר טענו הצדדים לבקשה.

ב"כ המבקשת טוען כי יש בתיק החקירה די והותר ראיות לכאורה לצורך מעצרו של המשיב. טיעון זה מבוסס בעיקרו על הודיית המשיב בחקירה כי עישן סם ולאחר זמן מה נהג.

מנגד טוען ב"כ המשיב כי יש מקום לדחות בקשה זו בהיעדר ראיות לכאורה. לחלופין בשל פגמים רבים בהליכי החקירה - שאין זה המקום לפרטם - ונוכח הפסיקה המנחה בסוגיה, יש מקום לשקול שחרורו של המשיב לחלופת מעצר מקלה יותר מזו שבה שוחרר המשיב על פי החלטת קצין המשטרה.

דין

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר החקירה הגעתי למסקנה כי לעת הזו לא ניתן להורות על מעצרו של

עמוד 1

המשיב עד תום ההליכים בעניינו וממילא לא ניתן להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

אלה טעמיו:

כידוע, נדרש בית המשפט במסגרת הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים לבחון אם בידי המבקשת ראיות לכאורה לצורך הוכחת המיוחס למשיב (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים). גישה זו משקפת עמדה ולפיה בשלב זה נדרש בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר להרשעה וזאת על יסוד ראיות לכאורה היינו "ראיה שטמון בה פוטנציאל ראייתי אשר יוצא מן הכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פד"י נ(2) 133)

בענייננו לא מצאתי כי לעת הזו קיימות בתיק די ראיות לכאורה לצורך קיומו של סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירה המיוחסת לו. נדבך אחד היכול לבסס במקרה זה הרשעה הוא תוצאות בדיקות המעבדה ואולם, עיון בתוצאה מלמד בעליל כי בשלב זה אין בתוצאה זו אלא לעורר חשד לקיומו של סם מסוכן בגופו של המשיב בעת נהיגה ותו לא. כך נאמר בדוח המעבדה כי "**בבדיקה ראשונית שנעשתה עלה חשד כי בדגימה שנבדקה נמצא סם מסוכן...**" ובהמשך "**בהתאם לנוהל המעבדה, בבדיקה ראשונית המעלה חשד לשימוש בסם מועבר לבדיקת אימות. בבדיקת האימות תתבצע בהמשך ועם סיומה תשלח חוות דעת סופית. עד להשלמת בדיקת האימות יש להתייחס לממצא הראשוני כאל חשד בלבד**". ברי כי על סמך חשדות בלבד אין מקום להורות על מעצרו של אדם עד תום ההליכים נגדו אלא לכל היותר למעצר ימים (להחלטות דומות ברוח זו ראו: מ"ת (י"ם) 4581-11-12 (סלים); מ"ת (י"ם) 243-06-13 (תמימי)).

הנדבך העיקרי השני עליו מבוססים עיקר טיעוני המבקשת, הוא ממצאי חקירת המשיב. המשיב אכן נחקר והודה בשימוש בסם ובנהיגה אם כי לא באותו מועד אלא בהפרש של מספר שעות בין הפעולות. כך ציין המשיב כי "**לא השתמשתי בסם ונהגתי. השתמשתי בצהריים ונהגתי באחת בלילה...**". מכיוון שאין בתיק כל חוות דעת ממנה ניתן ללמוד מהו משך השפעת הסם המסוכן הרי שאין כל אינדיקציה (בהיעדר תוצאה חד משמעית של בבדיקת המעבדה להבדיל מחשד) חד משמעית לכך שהמשיב אכן נהג בהשפעת סם מסוכן. ודוק: מידע אודות משך השפעת סם מסוכן והתקופה בה נותרים שרידי סם במערכות הגוף וודאי אינו מידע שהינו נחלת הכלל וככזה נכנס לגדר "ידיעה שיפוטית". משכך, אין מנוס מן המסקנה כי אין לעת עתה בתיק ראיות לכאורה לכך שמשיב נהג בהשפעת סם מסוכן.

פועל יוצא מן האמור הוא כי אין מקום להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים או על שחרורו בתנאים מגבילים. התנאים בהם שוחרר המשיב לביתו - מבוטלים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.